

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Num.ª atrassats des 2.ª tom...	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos...	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.	3 mesos...	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè...	3 mesos...	1'50
	1 any.....	5'00

¡NO HEY HA VIRTUT!

Un horabaixa des mes de Febré entrava à dins una Iglesia un homo, que per apariències, donava à comprendre de seguida que, ó estava lòco, ó era prè de fòrta preocupació. Intranquil, els uys baixos, cara trista y morada, semblava aquell homo, náufrech que lluyta amb ses tempestats de la vida, no poguent resisti un punt més amb ses ones del desengañ y del vici. Entrà à dins l'Iglesia com per màquina; à dins es silenci, apar que vésombres faestes y escoltás crits terribles de qu'una consciència culpable l'axordava, tan aspres y tan fòrts eran. Caygué aquell homo baix d'un Cristo; els seus jonoys se doblegaren en terra frèda, y un jamèch d'els més fondos sortí d'una boca que ja no tenia paraules per pronunciar à hòres que semblavan sigles sense llum, ni esperança. Llàgrimes ni una; cap més jamèch; sòls murmull de penediment y de dolor, sòls crits d'un ànima perduda p'el desèrt de s'incredulitat; sòls laments d'un còr qu'es rebèlla quantre un pensament malalt y axacós. Per dins l'Iglesia un silenci llarch y fondo, à dins ell desfèta borrasca; mar sense platja; còr sense amor; cervell sense fè.

Per estona aquell homo restà mut y sense moviment; després se sentiren passes de qualque persona que tal vòlta acudia per s'oració; y gracies à sa llum que donava una llàntia pòbre y moribunda se pogué distingí un sacerdot qu'à sa séua cara hey resplandia caritat y dulsura. Es sacerdot s'acostà à n'aquell homo y veient que no resava y que sòls pareixia ànima sense conhòrt, li digué amb veu compassiva y amorosa:

—¿Que tens, fill meu?

Aquell homo no tornà respòsta; sentí vergoña y fredor al mateix temps; però, ni una paraula, ni es més petit moviment, ni sòls un jamèch. Es sacerdot tornà repetí amb veu encara més dolça:

—¿Que tens, fill meu?

Y aquell homo, no poguent resisti

pus sa veu cariñosa de sa caritat, rompé amb plòrs y amb laments, aferrantse p'es pèus d'es sacerdot, y entregantli amb mà tremolosa un papé escrit y una petita ampolla.

Es sacerdot quelá suspens veient aquells ademans y aquella escena, desfeya es papé y el lletjia d'un còp, mentres que amb s'altre mà axecava aquell homo esclamant amb un dels sonriure:

—¡Deu, sempre Deu!

Després qu'es sacerdot hagué comprès tot es misteri, abressà aquell homo y li digué amb amor:

—¿Qu'anaves à fè, malanat? ¿Volíes suicidartè per sortí d'aquest mon? ¿Pòbre de tú! ¿No tens esperansas? ¿no...?

—¡Oh, pare meu! (interrumpí aquell homo fora de sí y plè de desconhòrt,) que mal qu'he fèt à n'aquest mon; no, no puch tení perdó jamay... jamay....

Y aquell homo desfentsé en llàgrimes y singlotant, quèya à n'els pèus d'es sacerdot, diguent amb veu afeçada y sorda:

—Pare meu, pare meu, pietat; jò vos contaré una pèr una, no sés llàgrimes, qu'he fètes derramá, puis son immenses, però sí ses penes qu'he fètes sufrí, vos contaré es méus vicis, es méus crims, tots es méus pensaments.

A n'axò seguí una pausa dolorosa y muda, es sacerdot obrigué un confessorari, mentres qu'es penitent el seguia cap-baix y com si fós mogut per fersa estraña y sobre-natural. Pòch després es penitent comensava d'aquesta manera:

—Pare, jò som fill de casa nòble; sa riquesa y es boato enrevoltaren es méu brès d'infant; dinen que sa méua educació va essé esmeradissima, mes jò crech que fou ben descuydada. Jò era s'hereu; à ca-méua sa méua voluntat era lley per tothom; fins mos pares abaxavan es front à devant es méus mandatos. Era es señó de la casa. Criat y crescut axí, un dia vaitx veure ubèrtes ses pòrtes des vici; y lliure com qu'era, vaitx corre tot gojós per dins s'ampla camí de sa deshonra; vaitx caure axí com cauen es criminals; sense fè y sens amor. Fogiren de mí, dòna y infants;

es parents m'avorriren; els amichs me abandonaren; el mon apar qu estas empagahit de suportarme....

Es penitent no pogué pús. Sa séua boca fou tancada per un núbu de jamèchs; per instant ses séues llàgrimes se confongueren amb ses llàgrimes que també derramava es sacerdot, pues aquest vèya clarament una història negra y terrible amb s'introducció que feya aquell pòbre homo. Es sacerdot el mirá amb uyada animosa y digué:

—Segueix, fill meu, no temis! Totes ses hòres son hònes per demaná perdó; axí fos per concedí gracia y pietat. Deu es misericòrdia y amor, no temis, puis Deu emplea sa séua justícia quantre s'orgull; tú ja no ets altiu, ja humilles es téu front a devant una criatura pecadora com tú; no temis, jen devant!

—¡Oh! pare meu, ¡quin conhòrt no'm dau amb aquestes paraules! ¡Malhaja es moment que vaitx fé bèsa de sa religió de sa méua mare! ¡Malhaja es primé instant que vaitx renegá de sa fè cristiana! Sí, pare meu; ja no guardava à dins mon còr un'èspira de creència; ja no creya amb rès més qu'amb s'escaudol y es vici; vaitx jugá tot quant tenia; lo d'es méus infants, lo de sa méua dòna; y quant ja era pòbre que ningú fiava de jò, vaitx fògi d'aquesta terra qu'era altre temps sa méua pàtria y sa méua alegría, y vaitx corre per ciutats y per cases ahont vaitx deixá mala memòria des méu nòm y d'es méus fèts. Vides y honres, eran per mí, com fam que no val de rès per una vista clara y brillant; es ròbo m'era un passa-temps, y ses cases de mal viure me servíen sovint de temple y de llar. Vaitx fé fortuna altre vòlta; vaitx comprá un palau ahont hey malgastava pous d'òr entre sarans y fèstes y ahont s'hi presenciaren escenas qu'à n'aquest instant m'umplan de vergoña y enuix. Vaitx torná à n'aquesta terra triunfant al mitx de l'òr y de s'ostentació. Ja no vaitx cercá sa dòna y els infants; puis es méu còr ja no tenia ni un sentiment d'honra quant y més un alè de compassió y justícia.

Aquí va reposá es penitent; apar que

sa séua ánima prengué coratge; apar que sentís à dins sa séua conciença una tranquilidat que may havia somiada; plorava sí, però ses séues llàgrimes eran acompassades, quietes, dolces, com aquelles llàgrimes d'un infant que després d'havè fuyt de la llar patèrna hey torna amb so perdó; plorant sòls present misericòrdia y passada desditxa.

Es penitent tornà à prendre alè y seguí:

—¡Ah, pare méu! qu'axí com me vaitx fé rich una volta axí mateix vaitx restá pòbre y malalt; tot heu vaitx vendre; casa, sa mateixa de mon pare; cavalls, es mateixos que 'm passetjaren amb orgull y vanagloria; vestits, aquells vestits tots soyats d'infamia; mòbles, es mateixos mòbles que presenciaren escandols y bordells; copes d'òr que boques impures hey bevian; alhaques que havian penjat per demunt còssos indignes; fins sa méua pròpia salut venuda per un miserable desitx. ¡Oh! no puch pús, sa méua sanch s'aglassa recordant no més sa méua vida; si al menys fòs jò totsòl qui patís! però tench infants, passassos des méu còr, que van no sé per hont; tench dòna, vida de sa méua vida, que patirà fam, qui sab sí deshonor; ma-mareta, conhòrt de sa méua ánima, plorarà y penará tal volta à dins un recó sense qu'una criatura li donà engrua de pá mòll. ¡Oh! infamia demunt infamia! no tench perdó, es impossible qu'en tenga; ¡tals son es méus crims! ¡tal sa méua culpa! Perque jò era fill únich d'una casa rica y plena; perque jò era s'hereu d'un hacienda que sòls jò poria fé dernes; perque jò, no més qu'amb una paraula, à sa mòrt de mon pare, hagués pogut ampará al menys sa veyèsa de ma-mare; ¡ingratitude sobirana! ni sòls li vaitx agrahí es que m'hagués donat vida; la vaitx trèure de ca-méua no valguent es crits d'és infants ni es laments d'una conciença mal nada. ¡Cégo de mí! ¿que dich? ¡vilá de mí! que no veyá s'infamia d'es méu còr.

—Repòsa, fill méu, (va interrompre es sacerdot amb veu afable;) no desesperis jamay; sa desesperació es es valor d'es covards, axí com sa negació de sa justicia divina es sa sabiduría d'els ignorants; no vulguis essè ni una cosa ni altre. ¿Sents fé à dins es téu cervell? ¿Sents arrepeniment à dins es téu còr?

—Sí, pare méu.....

—Ydò, ja basta; tén fòrsa d'avuy en devant per suportá sa desgracia; ¿ets pòbre?

—Sí.

—Milló; ¿días qu'estás malalt?

—Sí.

—Milló; ¡ja tens penitència!

—Y... ¿es méus infants? y... ¿sa dòna? y.....

—¡Se cercan!

—¡Ah! pare méu, ¿com presentarmhi? ¿com?....

—¿Com? axí com es presenta un homo honrat à devant una dòna honrada; axí com se presenta un pare amorós à devant fills amorosos. Tú ja no ets un homo indigne, ets un homo de bé.

—¡Ah! Deu méu, benehit es moment que vaitx entrá à n'aquesta casa; benehits ets instants que sa méua pòbre mare m'enseñava sa bona Lley; malahit lo demés, ¡malahit sempre!

Sacerdot y penitent s'axecàren, encaminantsè à n'es pèus d'un Cristo, baix del qual resaren una curta oració tots dos ajoneyats. S'axecàren y es sacerdot amb tò d'amich demaná:

—Y bé; ¿per què aquest pensament de llevartè la vida?

—Perque sa vida m'era insoportable; perqu'estava empagahit de viure; perque no creya amb rès; pensava no hey havia virtut à n'el mon; per axò.....

—¿No hey ha virtut, diu vostè?

—Ara ja heu crech; vostè.....

—Jò... no, fill méu. ¿Vòls qu'anèm à veure una familia virtuosa? ¿sa virtut amb carn y òs? Justament, quant sortia d'aquesta Iglesia, hey anava, per dexarhi una llimosna de persones que no vòlen fé ostentació des bé que fan. ¿Vòl vení veurá?

—Sí; amb vostè ahontsevuya.

—Anèm ydò.

Tots dos sortiren de l'Iglesia, tots dos satisfets, un sentiut sa satisfacció d'havè decantat un homo d'es perill més horrible; s'altre d'havè recobrat valor per combatre es vici y sa desgracia. Es carrers eran foschs; sa gent s'arplegava à ca-séua per descansá d'es trabays del dia; sa nit avansava à pas de gegant; desiare un raix de lluna; desiare fletomies ó crits; mentres qu'un sacerdot y un homo seguían sa séua marxa atravessant impetèrrits places solitaries y carrerons tòrts y homits.

† F. G.

(Acabarà.)

A MA FIYA.

Jò sé qu'un ò altre dia
Quant me tòch m'he de morí,
Però no puch consentí
En que se muyra ma fiya.

Altra fiya jò no tench;
Estám tots dos plegadets;
Pareixem dos angelets
Que habitám dins un convent.

Li tench molta estimació
D'en-sá que 'm va dí un día
Qu'altre espòs jamay voldria
Més que Deu Nòstro Señor.

Té sa vista molt brillant,
Sa séua cara serena,
Es blanca com l'assusena,
Hermosa com el diamant.

Jò may la veitx enfadada,
No surt molt à n'es carré
Perque diu qu'está prou bé
Dins ca-nòstra arreconada.

Si al cas ella es mòr primé
No sé de mí que será;
Si no 'm puch acomodá,
Crech també que 'm moriré.

PARTS Y QUARTS.

MÈSTRE PÈP DE SES GORRES.

Fa pòch temps qu'à un llogaret de aquesta illa, morí un hòmo molt conegut méu. Es séu nòm, era Mèstre Pèp de ses Gorres; en memòria de ses moltes que sabia agafá cada día, y axò encara que fòs com aquell que diu... al vòl, y à les sordes.

Aquest no's que fòs un hòmo de qui fa fé, ni que tengués cursat es Batxillé; però era un d'aquells que la saben mès llarga qu'un diné de fil; que dòrmen com es galls; y que quant se los diu «Alabat sia Deu,» ells ja han respòst «Per-a sempre.»

Sa séua edat, marcava uns sis cavaçons y quatre ó cinch garbes. Es séu ofici, es fé d'hòmo bò à tots es verbals qu'es tenian à la vila. Es séu estat, aquell amb el qual se fa fésta amb onze mil y pico de santes.

Estava tot-sòl; y sí bé es veritat que molts de dies es gat jèya dins es fogó des dematí fins es vespre, en camyi alguns altres pegava qualque panxada de piñòl verney; y l'oferia à honra y glòria des séu nòm.

Es séus vestits sí que, à vegades deyan *Miserere mei*; però, gracies à qualque despuy, alguns dies vèyen à Mèstre Pèp que vestia de mitja gala.

Però lo que l'feya més recomenable, era es séu improvisat *chiste*; que se conexia en posehia una vèna bastant gruxada.

Com jò era molt amich séu, sempre em feya es cuch de s'oreya malalt diguentmè que m'havia de fé hereu d'un caixonet que tenia; y que dins ell hey havia còses molt bones.

Dos dies després d'havè dat es *Salt-mortal*, se lletgí es séu testament, y en ell, vaitx apareixe jò, com à llegat d'un caixó de pi; de sobre un mitx metro cúbich; tot corcat; es pañy de ferro fús; y una placa de llautó mascle; *amen* de lo qu'hey pogués havè dins ell, encara que fossen deu mil lliures.

Enseguida de rèbre tal noticia, vaitx aná correns à agafá es mòble, amb so mateix afañy qu'un empleat cessant, torna agafá es séu empleo; ben cregut que dins ell hey hauria *argent de confort de bossa*; però..... ¡Oh, quin xasco! quant va está ubèrt, no's va veure dins ell, més qu'una pedra plana de de-

vés un pam en cuadro. ¡¡Quina escaldada, germanets!! Ja estava per tirarnè unes quantes à Mèstre Pèp, d'aquelles de lliura y mitja; però pegant còssa à n'aquell mòble, des capdemunt d'una escala, no s'aturà fins abaix de tot; y sortiren de dins ell, un parey de bolichs de papés que contenian una partida de còses fètes, còm aquell que diu, de mòtlo per está à L' IGNORANCIA.

¡¡Encara no seràn escaldades!! (vaitx dí jò); y prenguent es paperòts per llegirlòs, deyan lo siguent:

1. *Nota de ses extravagancies antigues, esfondrades per sa balxilleria moderna.*

2. *Ses visions de Madó Paula.*

3. *Gòigs à la venerable figura d'un jugadò.*

4. *Recepta per curá gats en dues cammes.*

5. *Els fruits de la.....* però, he pensat mudá de rumbo y ja los esplicarèm es nòm d'en un en un, axí còm aniràn publicantsè. N'hi haurá per una bona estona; però en memèria y agra-himent des xasco que me'n vaitx dú, vos promèt de que tots sortiran à ròtlo, si Deu me dona vida y salut. Per'avuy, vejèm es primé; diu axí:

1. *Nota de ses extravagancies, etc.* Sobre l'any 1713 morí un avaro qu'à fòrsa de sofrí panxades de fam, havia replegat algun capital; y quant la mòrt li va entimá qu'aquell dia éll havia de essè es séu berena, y per tant que comensás à mirá de quin lleñam havia de fé sa creu, y ahont havia de posá s'espigolat; éll, còm no tenia fiys, resolgué deixá sa séua marròta à dos parents séus; amb sa condició qu'havian de menjá pa de mastay de blat y òrdi tota la vida; y de lo contrari, s'heretat passava à un'altre persona tan enteressada y avaro còm ell mateix. Els dos hereus anáren à cercá el qui los havia de sustituhí en cas de casos; y devant éll, trabucaren vuyt corteres de blat bó ferm; y eu més serietat que'l Pare Bestart, hey tiraren quatre grans d'òrdi, (axò sí, eran granats y gròssos; lo qu'es séu darlèy) en veneració d'els quatre pams d'oreyes que tenia es séu antecessó. Per altre banda: convidáren aquell aubercòch, à prendre nòta des fèt' oferintli per aquest fi, un papé d'estrassa, y un lluet sense sofre. (¡¡Ydò; que bufes!!)

2. L'any 1817, morí el señó Don Patxeco Vibò, Còmpte de Son Bleda y señó del Gran Marquesat de Son Pinòl; etc., etc. Còm era molt raro, se deixá, que si no l'enterravan dins es clòt des pòbres, es séu hereu fòs fòra de s'heretat. Es beneyt y raro señó, fonch enterat allà ahont havia manat, devant dos testimonis que poguessen deposá des cas. Però apenes hagué cayguda sa darrera cavigada de terra, quant fonch trèt y enterrat amb gran pompa dins sa tomba de sa familia. Y aquell que volía posá

tèrra à s'escudellè, en cas que fòs, romangué ben escaldat. (¡Que tens vèssa!)

3. L'any 1805, una tia prohibí à una naboda séua, que no festeljár per sa finestra, baix sa pena de no entrá en metelles d'una partida d'alhaques que posehía; y en càs de no obehí, que passassen à una amiga séua. Mori sa tia, y aquesta, la citá devant es Tribunal perqu'havia seguit en lo que li estava prohibit; però, aquella altra tregué vuyt testimonis que deposaren que no havia festeljat pús per sa finestra, des dia que li va essè privat; ara per un finestró y p'es balcó gran si qu'hey festeljava totes ses vegades que quèya bé. (¡Beutè aqueixa per ara!!)

Un parey més que n'hi ha de llargues ferm, formaràn capítol apart.

Basta per'vuy.

MESTRE GRINOS.

LA SANTA CREU.

¡¡Oh, instrument preciós!!
Sempre que't veitx te salut;
Puis per tú mos ha vengut,
El tresòr més poderós.

Qualsevòl d'els pecadós,
Quant ja salvat per tú está;
No pòt ménos d'esclamá:
¡¡Oh, instrument preciós!!

Los téus fruyts han merescut
El salvá la humanitat;
Per axò tot admirat
Sempre que't veitx te salut.

Nòltros te rendim tribut
(Els mortals) y amb gran rahó
Per ser causa del perdó
Puis per tú mos ha vengut.

Quant aquell Deu amorós
Clavat en tú, va morí,
Al hòmo li va vení
El tresòr més grandió.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Sa Societat d'es *Crèdit Balcar* mos ha obsequiat amb sa Memòria de sa séua darrera Junta general, que pròva sa prosperitat en que se tròba. Li agra-him s'atenció.

*
**

Don Eduardo Leon y Llerena, ha tengut s'amabilitat d'enviarmós un ecsemplá de sa Memòria qu'ha escrita sobre ses aygos de *Marmolejo* qu'están acreditades per curá una partida de mals.

Li donám les gracies de s'atenció.

*
**

Estau alèrta ciutadans y pagesos, perque demá es Ferro-carril barata ses hores des trens, y perilla que molts, avesats amb ses qu'han retgit fins ara, fassan curt.

Es primé tren que sortirá de Palma, ja no será aquell que devés les tres desxondia la gent veynada d'els Caputxins y qu'era sa pesadilla de conductós y conduhits, per ses incomodidats de sòn y fret que l'acompañavan, sinó que será un tren que sortirá à les sèt y tres quarts des dematí, bona hora per tothom.

Es segon que sortira de Palma será es des decapvespre, però en lloch de partí à les dues y tres quarts, partirá mitj' hora abans ó sia à les dues y quart, bò tèrm p'els empleats que viuen à n'es Pont d'Inca ó més amunt.

Es tercé que sortirá de Palma heu farà à les quatre y anirà fins à sa Pobla còm abans y fins à Manacor. Aquesta novetat darrera es molt bona, perque val més sortí à n'aquesta hora que no à les tres de sa dematinada.

De Manacor ne baixarán també tres, un que sortirá à las 3 de sa dematinada, un altre à les sèt y un quart, y un altre à les cinch y un quart, després qu'es de Ciutat haura arribat. Ha desaparecuda per lo tant aquella còsa rara de veure à Manacor un tren que sortia dos minuts abans d'arribá s'altre; y un que volgués anarhi à encendre un cigarro no podia torná à Ciutat fins l'ondemá.

Creym qu'amb aquest nòu arreglo de trens es servici haurá millorat molt.

Hem vist es nòu projecte que té presentat per aná à Alcudia y Pollensa, y per seguí sa circumvalació per Felanitx, Porreras, Manacor, y Ciutat, y mos agrada ferm encara que hey fariam qualque petita modificació.

Deu fassa que prest el vejem fèt é inaugurat.

*
**

Mos escriuen de Menorca que per allá els hòus y ses vaques ténen unes malalties que reynan y en mòren molts d'aquesta casta d'animals. Per lo mateix, sería convenient que ses autoritats vigilassen perqu'aquest mal de la mòrt no passás la má y fés tala dins es bestia mallorquí. Donám sa veu d'alèrta.

*
**

Despuisahí vèrem un sabatè que pe gava à un ca perque bevia aygo dins es cossiòl de sa sola qu'èll tenia à sa branca des portal, còm es ús y costum. Si aquest sabatè hagués sabut d'hont surt aquesta costum, no s'hauria atrevit à pegarli, perque no hauria ignorat qu'antigament s'autoritat va maná que tots els oficis qu'empravan cossiòl d'aygo, en llòch de tenirlò dins sa botiga, el tenguessen defòra perqu'els cans tenguessen ahont podè heure aygo, y no

tornassen rabiosos. Així heu féren, y de aquí vé s'estil p' els sabaters de tení es cossiòl de sa sola à sa branca des portal. Convendria que se conservás aquest bon estil, sobre tot els estius, y que s'hi posás cuydado en cumplí aquella antiga ordre per evità aquell mal de ràbia.

ARREPENTIMENT D'UN JUGADÓ.

Si som estat un perdut
Per causa del méu jugá,
Altri sa culpa ha tengut
Que jò no hey volía aná.

Quant al café m'en anava
A totes hores del día
Ja hey trobava companyia
Si sa butxaca em sonava.

Quant ma-mare em correteja
Que me feya bons sermons,
No m'escoltava rahons
Y anarmèn no més volía.

Ara estich arrepentit,
Promèt no torná jugá,
En que 'm vengan à cercá
Els qui m'hi han conduhit.

P. M. y A.

COVERBOS.

Un homo d'aquells que sempre en duan una d'espia, s'en venia *daxo*, *daxo*, d'una rota, amb un aset carregat de lleña. Quant fonch à ses afòres de la vila, trobà dos ó tres capellans y un parey de señós qu' es passetjavan; y acarantse amb élls, los digué:

—¡Bònes tardes tengan!
—Bònes tardes. ¿Qu' hey ha de nòu, el sen Toni?

—Que no hey impòrta que passen més envant.

—¿Per que?

—Perque lo que cercan jò en duch per tots.

—¿Y vos no sabeu que cercám?

—Cercan talent, y avuy s'ase m'ha menjat es diná; y vos assegur, que de fam que tench, totes aquestes pedres me pareixen vuytenes. Si vostés en duan tanta com jò, de segú que trobarán es sopá bò.

Aquells señós féren una solemne riaya. (Historich.)

* *

Un inglés entrá à una fonda d' un pòble amb intenció de treurersè sa panxa de mal any.

S'assegué à una taula y se fé serví.

Al cap de poch temps s'hi presentá un mosso amb un plat de sopa; entre ella hey havia unes quantes mosques,

qu' à causa de descuyt, sens dupte, hey havian caygudes.

S' inglés quant hey observá, digué à n' es mosso:

—¡Ok!... otra ves mi servirà los moscos aparte, que yo ponerme los que mi gusten.

* *

Una vegada à una guèrra que feya Fransa aliada amb Inglaterra, à un' altra nació, dos soldats un inglés y un francés se barayavan y es francés va dí s' inglés:

—Vòltros, ets inglesos, no més veniu à la guèrra p' es doblés que vos donau; ara nòltros venim sòls per goñá honra.

A lo que s' inglés contestá:

—Me pens qu' es s' única còsa qu' has dita vèra, es natural que cadascú cerch lo que no té.

* *

A una barberia d' un pòble. Hey entra un parroquiá, y à sa primera navejada s' en va mitja oreya.

—¿Li deix ses patilles?

—A lo ménos feysmè el favó de deixarmè es cap.

UNA FLORETA.

Un pensament vaitx doná,
A n' Ayneta de la Coma
Blanca com una paloma,
Y tan bona com es pá.
Més, ¡ay! no el s' en dugué, no,
Que 'n mon cap se va quedá
Y desde llavò va está
Pensant sempre en son amó;
Arribá però es moment
Que sa flòr se mustiá,
Y no vaitx torná posá
En n' Ayna mon pensament.

UN CABALLERO ANDANTE

Tothòm y tota persona que vulga comprá de-vocionaris, gròssos ó petits, baratos ó cas, anti-tichs ó modèrns, amb moltes fuyes ó amb pò-ques, senzills ó de lujo, de manestrata ó de señora, amb estampes ó sense, que vaja á sa botiga d' els HERCÉS DE DON GABRIEL ROTGER, Cadena de Cort, número 11, ahont n' hi ha un gròs surtit desde ménos d' un real à mes de deu ó vint duros.

Se fá present à n' es publich qu' els pòchs **Calendaris de l' Ignorancia** que quedan, se donaràn amb un 25 pç de rebaixa.

Per lo mateix ja podeu corre à can Rotgé, à sa Cadena de Cort, n.º 11.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Ningú pòt mirá sa cara des sòl.
SEMBLANSES.—1. En que manan.

2. En que té brassos.

3. En qu' hey ha claus.

4. En qu' hey ha bones òbres.

TRIANGUL....—Cabrera-Cabrer-Cabre-Cabr-Cab-Cá-C.

XARADA.....—Ca-pe-lla.

CAVILACIÓ.....—Cabrer.

FUGA.....—Es rosari en sa ma y el Diable á n' es cò.

ENDEVINAYA.—Un tinté.

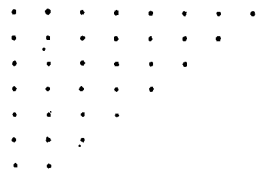
GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla Mallorca à un Convent?
2. ¿Y un venedó de gallines à un Procuradó?
3. ¿Y una señoreta à una ròda?
4. ¿Y una capsà à un jugadó?

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge; sa 2.ª un apodo: sa 3.ª, un animal de ploma joye; sa 4.ª, un altre llinatge; sa 5.ª, lo que donan sés pintures; sa 6.ª, una verdura; sa 7.ª, una còsa molt nòble; y sa 8.ª, una consonant.

ECSEMÈ.

XARADA

Sa primera es musical
Y sa segona també;
Es tot es un animal
Que vòla de lo més bé.

ELL.

CAVILACIÓ.

EL BARCO

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
UN PETISCURRIS.

FUGA DE VOCALS.

m.s v.l.n s.br. .ls .s q.. s.s g.l.l.n.s

ENDEVINAYA.

Amb sa calentó es molt clá
Y amb so fret es molt espès.
Ara, lector, axò qu' és
Vès si heu pòts endeviná.

P. M. A.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

15 MARS DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.